

птръ е билъ въ ржцете на Константина Копронима“ (De thematibus occidentis). А какъ е могла да произлѣзе такава една славянизация въ VIII вѣкъ, когато силното и господствующето надъ славяните племе е било чуждо за тѣхъ финско происхождение? Отъ дѣ би изведнашъ земале сила оние доволно слаби славянски народи, които сж вѣнале до това време въ земите на империята? Но и въобще славянскиятъ елементъ е захваналъ да изявява грѣмогласно своето съществование на полуостровътъ само послѣ появлението на него бжлгарете, т. е. отъ V вѣкъ. Теорията, която ни тжлкува за това, че дунавските славяне по своиятъ миренъ характеръ даже не сж били способни за никакви изявления, а сж чѣкале за това предводители, които и дошле въ видъ на чуждо и сжвсѣмъ не симпатично за тѣхъ угорско племе (както руските славяне сж чѣкале дохожданието на варягите, за да изяватъ на свѣтътъ за своето съществование), — тая теория е сжвсѣмъ произволна, не основава са на никакви исторически свидѣтелства и сжвсѣмъ е несжобразна съ историческия смисалъ. Очевидно е, че дохожданието на бжлгарете е подкрѣпило славянскиятъ елементъ на Балканскиятъ полуостровъ и сжобщило е на славянското движение такава сила, щото византийската империя е била принудена да напрѣгне сичките срѣдства на своята висша гражданственность, за да турне преграда на това движение. И наистина, съ превжсходството на своята организация, тя сполучила не само да го вжзспре, но слѣдъ време да произведе и обрат-